

Ένα παιδί, πολύ ώριμο (Κουτσίδης Νίκων Άρχιμανδρίτης)

/ [Γενικά Θέματα](#)

Όταν τό γένος μας ζοῦσε στήν σκληρή σκλαβιά τῆς Τουρκοκρατίας, τόν Ἰωάννη, ἕνα παιδί δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀπό τήν Θάσο, ἀπό τήν πολλή τους φτώχεια καί ἀνέχεια οἱ γονεῖς του τόν ἔστειλαν στήν Κωνσταντινούπολη νά κάμει προκοπή. Πράγματι, ὁ νεαρός ἔπιασε δουλειά σέ ἕναν χριστιανό ράφτη, γιά νά γίνει ράφτης.

Μιά ἡμέρα, ὁ ράφτης τόν ἔστειλε σέ ἕναν Ἑβραῖο ἔμπορο νά ἀγοράσει κλωστές. Ὁ Ἑβραῖος, βλέποντας τόν νέο χωρίς πείρα, θέλησε νά τόν ξεγελάσει. Ἔτσι γίνονταν τότε οἱ δοσοληψίες. Ὅ,τι δώσεις καί ὅ,τι πάρεις! Δέν ὑπῆρχαν τιμές σταθερές. Σέ τίποτε. Μά ὁ Ἰωάννης, δέν ἦταν βλάκας. Κατάλαβε καί ἄρχισε νά φιλονικεῖ μέ τόν Ἑβραῖο!

Νευρίασε ὁ Ἑβραῖος, καί ἔβγαλε αὐτά πού εἶχε μέσα του: τό μῖσος κατά τῶν Χριστιανῶν! Καί φώναξε στούς περαστικούς Τούρκους:

-Δέν τό ἀκοῦτε αὐτό τό παιδί; Βρίζει τήν πίστη σας! Οἱ Τοῦρκοι, σάν ἀφεντικά, δέν ἤθελαν πολλά.

Ὅρμησαν, ἐπάνω στόν Ἰωάννη καί ἄρχισαν νά τόν ξυλοκοποῦν ἄγρια! Καί μετά; Τόν πῆγαν στόν βεζύρη (=Ἀρχιαστυνόμο). Ἐκεῖ, ψευδομαρτύρησαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔβρισε τήν πίστη τους! Δέν χρειαζόταν τίποτε περισσότερο. Γιατί ἕνας νόμος τουρκικός ὄριζε, ὅτι οἱ μαρτυρίες τῶν Χριστιανῶν εἶναι, ὅ,τι κι ἂν λένε, ψέματα! Ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι λένε πάντοτε ἀλήθεια!...

-Δέν ἔβρισα κανέναν. Ὅλα εἶναι συκοφαντίες καί ψευτιές τοῦ Ἑβραίου. Ἔλεγε ὁ Ἰωάννης. Μά ποιός τόν ἄκουγε!...

Ὁ βεζύρης, τόν εἶδε μικρό παιδί καί τόν λυπήθηκε. Καί τοῦ λέγει:

-Ἔλα, παιδί μου, νά γίνεις τοῦρκος! Θά γλυτώσεις τήν ζωή σου! Ἐγώ θά σέ πάρω κοντά μου! Καί θά σέ κάμω πλούσιο!

Ὅμως, ὁ Ἰωάννης δέν τήν πάτησε. Δέν ἦταν τόσο σοφλί, ὅσο τόν περνοῦσε ὁ βεζύρης! Ἦξερε τί εἶναι ὁ Χριστός καί τί ὁ Μωάμεθ καί τό Κοράνι του! Καί ἀπάντησε:

-Ποτέ δέν θά τό κάμω νά ἀρνηθῶ τόν Χριστό· ὅ,τι καί ἂν μοῦ κάμετε! Ὅ,τι καί ἂν μοῦ τάξετε!

Ἔκαμε ὁ βεζύρης κάποιες προσπάθειες «νά τοῦ ἀλλάξει μυαλά»! Εἶπε μέσα του: ἀγοράκια καί κοριτσάκια σ' αὐτήν τήν ἡλικία εὐκόλα παραλύουν! Καί τά ἀφήνουν ὅλα!

Ἀλλά ὁ Ἰωάννης δέν τσίμπησε! Ἦξερε καί ποῦ πατοῦσε, καί γιατί δέν ἔπρεπε νά δειλιάσει. Ἦξερε νά ἀγωνίζεται!

Ἀπογοητεύτηκε ὁ βεζύρης καί διέταξε νά τοῦ κόψουν τό κεφάλι.

Τόν πῆρε ὁ δήμιος στόν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Καί ἐκεῖ, ἐκτέλεσε τήν ἐντολή. Τοῦ ἔκοψε τό κεφάλι, κόβοντάς του τόν λαιμό. Μά ὁ Ἰωάννης δέν τρόμαξε. Δέν παρέλυσε ἀπό τόν πόνο. Καί παρέδωκε τήν ψυχή του στόν Κύριο.

Ἔτσι ἐμαρτύρησε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θάσιος. Ἦταν τότε 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1652.

Διαβάζοντάς τα αὐτά ἐμεῖς θαυμάζουμε καί διερωτώμαστε: Πῶς τά ἄντεξε ἕνα νεαρό παιδί τόσα μαρτύρια;

Δέν ήταν άσκητής. Δέν ήταν θεολόγος. Δέν είχε ώριμη ήλικία. Παιδί ήταν άκόμη.

Καί αυτό μάς λέει:

Παιδί ήταν. Άλλά όχι μέ μυαλά παιδικά. Είχε ώριμάσει. Σκεφτόταν και αντιμετώπιζε τίς πιό δύσκολες καταστάσεις σαν άνδρας ώριμος, πολύπειρος και σοφός!

Γιατί;

Έδω είναι τό μυστικό.

Γιατί είχε μάθει ότι μία είναι ή αλήθεια. Μία ή πίστη για τήν όποία αξίζει κανείς νά πεθάνει:

Ή πίστη στόν Χριστό.

Πηγή: agiazoni.gr